

Teza: brak podstaw do przekazania sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu celem uzupełnienia dochodzenia.

Zwrot sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu celem uzupełnienia dochodzenia następuje tylko wyjątkowo. Aby był on dopuszczalny, należy w pierwszej kolejności ustalić wystąpienie istotnych braków postępowania, które stanowią przeszkodę w dokonaniu ustaleń odpowiadających prawdzie. Takim brakiem nie jest konieczność doprecyzowania opisu czynu, gdyż sąd dyscyplinarny jest władny, przy zachowaniu tożsamości zdarzenia, sam to zrobić.

WO-236/19

POSTANOWIENIE
z dnia 14 października 2020 r

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Magdalena Śniegula

Sędziowie: SWSD Joanna Maruszewska /sprawozdawca/

SWSD Karolina Szał

Protokolant: Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Anny Kończyk

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2020 r. na posiedzeniu sprawy radcy prawnego B. G.

z powodu odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. z dnia 20 listopada 2019 r., od postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. z dnia 07 listopada 2019 r., sygn. akt OSD/KR 47/19 w przedmiocie przekazania sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. w celu uzupełnienia dochodzenia ze względu na istotne braki postępowania

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. do merytorycznego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 30 sierpnia 2018 r. K. R. oraz E. R. wnieśli do Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. skargę na działalność radcy prawnego B. G.. Sprawa została przekazana zgodnie z właściwością do Okręgowej Izby Radców Prawnych w K.. W skardze Skarżący zarzucili radcy prawnemu niewywiązywanie się z ciężących na nim obowiązków zawodowych tj:

1)

wykonywanie czynności zawodowych w postępowaniu przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w Warszawie w sposób nierzetelny, z pominięciem należytej staranności, poprzez niedokonanie uzupełnienia uiszczenia wpisu sądowego od skargi kasacyjnej w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania sąd;

2)

nieinformowanie Skarżących o przebiegu sprawy, m.in. o:

- wezwaniu Sądu do uiszczenia uzupełniającego wpisu od skargi kasacyjnej;
- otrzymaniu postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R. z dnia 17 stycznia 2018 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej;
- złożeniu w imieniu Mocodawców zażalenia na postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R. z dnia 17 stycznia 2018 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej;
- otrzymaniu postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 10 kwietnia 2018 r. o oddaleniu zażalenia na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R. z dnia 17 stycznia 2018 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej;

3)

utrudniony kontakt z radcą prawnym, ze względu na niejednokrotne nieodbieranie telefonów od Mocodawców;

4)

uiszczeniu opłaty od skargi kasacyjnej w nieprawidłowej wysokości 100 zł, bez uprzedniego wezwania Sądu do uiszczenia wpisu z oznaczeniem jego wysokości;

5)

odradzanie przez radcę prawnego Skarżącym w trakcie postępowania przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym składania wniosku dowodowego w postaci nagrania z przeprowadzonej rozprawy administracyjnej przez pracowników „Nadzoru Budowlanego” w D., które to nagranie zdaniem Skarżących stanowiło dowód na sfalszowanie protokołu z rozprawy przez pracownika nadzoru budowlanego prowadzącego rozprawę;

6)

odradzanie przez radcę prawnego Skarżącym w trakcie postępowania przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym złożenia pisma stanowiącego odpowiedź na pismo właściciela działki (...) z dnia 4 marca 2017 r., które zdaniem Skarżących miało istotne znaczenie w sprawie ze względu na to, że dotyczyło kwestii oddziaływania obiektu budowlanego parkingu dla (...) na działkę (...);

7)

odradzanie przez radcę prawnego Skarżącym uczestniczenia w rozprawie;

8)

nieuiszczenie opłaty skarbowej od złożonych w sądzie dokumentów pełnomocnictw;

9)

niewyjaśnienie sądowi przez obwinionego radcę prawnego wszystkich kwestii mających zdaniem Skarżących istotny wpływ na rozstrzygnięcie, bowiem dotyczących oddziaływania parkingu na działkę (...), które to kwestie zostały przez Skarżących szczegółowo opisane w piśmie z dnia 22 kwietnia 2017 r., wręczonym osobiście przez Skarżących radcy prawnemu na kilka dni przed rozprawą;

10)

przedłożenie sądowi dowodów w postaci kopii kolorowych zdjęć, które zostały zakwestionowane przez sąd, ponieważ były nieopisane i według sądu nie mogły stanowić dowodu sprawie;

- 11)
po prawomocnym zakończeniu sprawy, niezwrócenie na żądanie Skarżących wszystkich dokumentów.
Radca prawny wezwany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców
Prawnych w K. pisemnie przedstawił stanowisko w sprawie i podniósł, że:
 - 1)
dokonał uiszczenia opłaty skarbowej w wysokości 34 zł;
 - 2)
na rozprawie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w R. w dniu 29 marca 2017 r. byli obecni Skarżący, wobec czego mogli korygować stanowisko radcy prawnego, czego nie robili;
 - 3)
na rozprawie zostały przedstawione wszystkie racje Skarżących;
 - 4)
na rozprawie, na wyraźne życzenie Skarżących zostały przedłożone zdjęcia stanowiące dowód w sprawie;
 - 5)
kwestia oddziaływania parkingu była wyraźnie wyartykułowana w skardze wszczynającej postępowanie wniesionej przez Skarżących oraz stanowiła podstawę rozstrzygnięcia przez Sąd;
 - 6)
pismo z dnia 22 kwietnia 2017 r. wręczone radcy prawnemu przez Skarżących nie zawierało treści mającej wpływ na zakres skargi i rozstrzygnięcie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w R.;
 - 7)
wszelkie podstawy skargi zostały w toku rozprawy przez radcę prawnego podniesione;
 - 8)
dowód z nagrania Skarżący złożyli do akt sprawy osobiście w dniu 20 kwietnia 2017 r. oraz ustosunkowali się do stanu sprawy, zatem ponawianie tego dowodu byłoby zdaniem radcy prawnego bezcelowe;
 - 9)
zarzut pominięcia dowodu z nagrania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w R. został podniesiony w skardze kasacyjnej;
 - 10)
ustosunkował się do pisma pana S. W. z dnia 4 marca 2017 r. na rozprawie, uważając, że ustosunkowanie się do powyższego pisma w formie pisemnej nie miałyby żadnego znaczenia w sprawie;
 - 11)

zaprzeczył jakoby był utrudniony z nim kontakt, twierdząc, że odpowiadał na wszystkie telefony Skarżących oraz był obecny w domu Skarżących, jeśli sobie tego życzyli;

12)

wskazał, że wydał Skarżącym wszelkie dokumenty których zażądali, a na pisemne wezwanie odpowiedział pismem;

13)

wskazał, że na przełomie stycznia i lutego 2018 r. nie był dostępny pod telefonem dla żadnego klienta z uwagi na wyjazd w okresie ferii zimowych i przebywanie poza granicami kraju;

14)

wskazał, że skarga kasacyjna została złożona z zachowaniem wymogów prawa i dołożeniem należytej staranności;

15)

wskazał, że dopiero Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził konieczność uzupełnienia opłaty;

16)

wskazał, że wezwanie do uzupełnienia opłaty od skargi kasacyjnej odebrane zostało przez pana B. L., prowadzącego działalność gospodarczą pod tym samym adresem co radca prawny do czasu zmiany adresu prowadzonej działalności gospodarczej – ul. (...),(...)-(...) D.;

17)

wskazał, że zarządzenie o uzupełnienie wpisu otrzymał w dniu 22 grudnia 2017 r. oraz dokonał uzupełniającej opłaty w dniu 28 grudnia 2017 r.

18)

wskazał także, że w grudniu 2017 r. zmieniał siedzibę,

19)

przyjął, że listonosz wydał omyłkowo przesyłkę listowną panu B. L. i pomimo tego Sąd uznał skuteczność doręczenia radcy prawnemu wezwania do uiszczenia wpisu od skargi kasacyjnej;

20)

po otrzymaniu postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej dokonał zmiany adresu do doręczeń;

21)

wskazał, że reprezentował Skarżących w sposób należyty, a na odbiór korespondencji przez inną osobę nie miał wpływu, co podniósł w zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej;

22)

podjął możliwe działania celem uniknięcia negatywnych skutków dla Skarżących, jednak Wojewódzki Sąd Administracyjny nie podzielił prezentowanej argumentacji.

Na poparcie swoich twierdzeń, obwiniony radca prawny dołączył do pisma datowanego na dzień 12 marca 2019 r. dokumenty.

Postanowieniem z dnia 13 maja 2019 r., Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postanowił wszcząć dochodzenie w sprawie o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 »art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W toku postępowania, radca prawny został przesłuchany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. oraz przedłożył kopię pisma przewodniego do wezwania do uiszczenia wpisu adresowanego na ul. (...), (...)-(...) D..

Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2019 r., Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. przedstawił radcy prawnemu B. G. zarzut o to, że co najmniej od dnia 23 marca 2017 r. do dnia 10 kwietnia 2018 r. będąc ustanowionym pełnomocnikiem z wyboru K. R. i E. R., w sprawie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym, .sygn. akt (...) SA/R. (...), nie podjął wszystkich niezbędnych czynności procesowych dla interesów Mocodawców, tj. prowadził sprawę nieprofesjonalnie i nie dochował należytej staranności w zawiadomieniu Sądu o aktualnym adresie miejsca wykonywania działalności i adresie dla doręczeń, dopuszczając się niedochowania terminu uiszczenia na wezwanie Sądu uzupełniającego wpisu od skargi kasacyjnej od wyroku WSA z dnia 26 kwietnia 2017 r., co skutkowało odrzuceniem skargi kasacyjnej przez WSA w Rzeszowie tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6,12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W uzasadnieniu postanowienia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) w K. wskazał między innymi, że w sprawie niesporne jest, że postanowieniem z dnia 17 stycznia 2018 r. WSA w Rzeszowie odrzucił skargę kasacyjną Skarżących reprezentowanych przez radcę prawnego B.

G., z powodu niezuzupełnienia jej fiskalnego braku formalnego. Brak ten został uzupełniony w dniu 28 grudnia 2017 r. tj. po terminie, który upłynął w dniu 22 grudnia 2017 r..

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) w K. wskazał, że treść rozstrzygnięcia NSA jednoznacznie wskazuje na uchybienie terminu w wykonaniu zarządzenia WSA w Rzeszowie, które nastąpiło na skutek okoliczności zaistniałych po stronie radcy prawnego i zakwalifikował opisane działanie jako przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6,12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) w K. w dniu 4 października 2019 r. na podstawie art. 68¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wniósł o ukaranie radcy prawnego B. G., obwinionego o to, że co najmniej od dnia 23 marca 2017 r. do dnia 10 kwietnia 2017 r., będąc ustanowionym pełnomocnikiem z wyboru K. R. i E. R., w sprawie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w R., sygn. akt II SA/Rz 1740/16 nie podjął wszystkich niezbędnych czynności procesowych dla interesów Mocodawców, tj. prowadził sprawę nieprofesjonalnie i nie dochował należytej staranności w zawiadomieniu Sądu o aktualnym adresie miejsca wykonywania działalności i adresie dla doręczeń, dopuszczając się niedochowania terminu uiszczenia na wezwanie Sądu uzupełniającego wpisu od skargi kasacyjnej od wyroku WSA z dnia 26 kwietnia 2017 r., co skutkowało odrzuceniem skargi kasacyjnej przez WSA w Rzeszowie tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w .związku z art. 6,12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2019 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) w K. przekazał sprawę Rzecznikowi Dyscyplinarnemu (...) w K. w celu uzupełnienia dochodzenia ze względu na istotne braki postępowania. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazał, iż wniosek o ukaranie nie określa precyzyjnie zarzucanych obwinionemu czynów, a zatem nie spełnia wymogów z art 332 S 1 k.p.k. stosowanego w niniejszym postępowaniu .odpowiednio na mocy przepisu art. 74¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, a ponadto zachodzi konieczność uzupełnienia postępowania w zakresie przesłuchania radcy prawnego po prawidłowym przedstawieniu mu zarzutów, aby zapewnić obwinionemu prawo do obrony. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, postępowanie należy uzupełnić o zeznania świadka B. L. na następujące okoliczności, na jakiej podstawie odbierał korespondencje adresowaną do radcy prawnego B. G., czy

legitymował się upoważnieniem do odbioru korespondencji, kiedy przekazał przesyłkę poleconą z WSA w Rzeszowie radcy prawnemu B. G., czy odbierał w imieniu B. G. także inną korespondencję, jeśli tak to w jakim okresie, oraz inne okoliczności, które Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uzna za istotne.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazał także, że wadliwość wniosku o ukaranie polega na braku dokładnego określenia czynu lub czasu popełnienia czynu, a zatem obligatoryjnego elementu wniosku o ukaranie. Radca prawny miał obowiązek uiścić opłatę od skargi kasacyjnej w okresie od 15 grudnia 2017 r. do 22 grudnia 2017 r. zaś w dniu 1 grudnia 2017 r. radca prawny dokonał zmiany w zakresie adresu prowadzonej działalności gospodarczej, zatem od tej daty powstał obowiązek informacyjny, którego zaś ewentualne naruszenie nie jest objęte skargą wszczynającą niniejsze postępowanie. Natomiast, jak podkreślił Sąd, wniosek o ukaranie wskazuje na okres „co najmniej od dnia 23 marca 2017 r. do dnia 10 kwietnia 2018 r. Konieczne jest zatem doprecyzowanie wniosku o ukaranie z uwzględnieniem wymogów wynikających z art. 332 § 1 ust 2 k.p.k.

Odwołanie od postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt OSD/KR 47/19, pismem datowanym na dzień 20 listopada 2019 r. wniósł Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K., zaskarżając w całości ww. postanowienie.

Zaskarżonemu postanowieniu, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 344 a 1 kpk w związku z 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, polegającą na nieuzasadnionym przyjęciu przez Sąd, iż akta sprawy wskazują na istotne braki postępowania, w tym na potrzebę przeprowadzenia nowych dowodów, a związku z powyższym zachodzi konieczność podjęcia dalszych czynności procesowych, jak postawienie Obwinionemu właściwych zarzutów, zaś dokonanie przez Sąd niezbędnych czynności powodowałoby znaczne trudności, podczas gdy zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, wskazane przez Sąd okoliczności nie stanowią istotnych braków postępowania, zwłaszcza jeżeli uwzględnić, iż zarzucany Obwinionemu czyn i czas jego popełnienia zostały we wniosku o ukaranie określone, przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka na okoliczności na które dowód ma być przeprowadzony zostały ustalone w dochodzeniu, a przeprowadzenie tego dowodu w postępowaniu przed Sądem nie spowoduje znacznych trudności i nastąpić może bez uszczerbku dla prawa Obwinionego do obrony, zaś Sąd nie jest uprawniony do żądania od Zastępcy Rzecznika złożenia z poprawioną według udzielonych wytycznych Sądu kwalifikacją prawną i opisem czasu jego popełnienia.

Nadto, na zasadzie art. 347 kpk, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. do rozpoznania merytorycznego rozstrzygnięcia.

Odwołanie jest zasadne.

Rację ma Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) w K., iż kierując do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) w K. wniosek o ukaranie, nie jest związany treścią skargi/ zawiadomieni i prowadząc postępowanie dowodowe i formułując wniosek jest uprawniony wyjść poza opis czynów wskazanych w skardze.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. przede wszystkim wskazuje, iż uszło uwadze Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu (...) w K., iż zgodnie z art. 344a kpk zw. z art. 74 (1) ustawy o radcach prawnych - zwrot sprawy możliwy jest wyłącznie przy kumulatywnym spełnieniu dwóch przesłanek: (1) istotnych braków postępowania przygotowawczego (postępowania prowadzonego przez rzecznika dyscyplinarnego) i (2) znacznych trudności, które napotkałby sąd, uzupełniając te braki w toku postępowania sądowego.

Oznacza to, że zwrot sprawy do uzupełnienia postępowania następuje tylko wyjątkowo (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2005 roku, SNO 18/05). Aby zwrot sprawy był dopuszczalny, należy w pierwszej kolejności ustalić wystąpienie istotnych braków postępowania. W doktrynie wskazuje się, że za istotne braki należy uznać te braki, które stanowią przeszkodę w dokonaniu ustaleń odpowiadających prawdzie (K. Eichstaedt (w:) Kodeks postępowania karnego. Komentarz, D. Świącki (red.), Warszawa 2018, komentarz do art. 344a KPK). Z istotnymi brakami postępowania przygotowawczego mamy do czynienia wówczas, gdy bez ich usunięcia nie jest możliwe

przeprowadzenie postępowania sądowego, względnie nie jest możliwe przeprowadzenie go w rozsądnym terminie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 roku, SNO 37/13).

W przedmiotowej sprawie zastrzeżenia Sądu I instancji sprowadzają się głównie, co do treści wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i w ocenie Sąd II instancji nie są to braki istotne. Zauważyć bowiem należy, iż w tym zakresie, ewentualne braki we wniosku mogły być przez Sąd dyscyplinarny kwestionowane wyłącznie w płaszczyźnie odpowiednio zastosowanego art. 337 kpk. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego - Izba Karnaz dnia 20 maja 2019 r. VI KZ 7/19 cyt.: „Kontrola prawidłowości formalnej wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w kontekście art. 332 § 1 pkt 2 („dokładne określenie zarzuczonego czynu”) dokonywana być musi z uwzględnieniem zasady, iż przedmiotem procesu nie jest opis czynu i jego ocena prawna, ale kwestia odpowiedzialności za czyn (wyrok SN z dnia 22 czerwca 1988 r., V KRN 110/88, OSNPG rok 1988, nr 12, poz. 140), co oznacza, że w tym aspekcie opis czynu i jego kwalifikacja mają znaczenie dla oceny kwestii

właściwości sądu i właściwości trybu postępowania, a ponadto pozwalają ustalić, czy nie dochodzi w orzekaniu do wyjścia poza granice oskarżenia. Braki w zakresie wskazanym w art. 332 mogą spowodować zwrot aktu oskarżenia do uzupełnienia w trybie określonym w art. 337 kpk. Przy zachowaniu tożsamości zdarzenia nie ma natomiast przeszkód do doprecyzowania przez sąd samego opisu czynu, w tym okresu i czasu popełnienia lub właściwej daty, prawidłowych czynności sprawczych itd., choćby było to niezgodne z twierdzeniami oskarżyciela, jak i nadania ustalonemu przez sąd zachowaniu obwinionego innej kwalifikacji prawnej (wyrok SN z dnia 2 marca 2011 r. JH KK 366/10, OSNKW rok 2011, nr 6, poz. 5 U.”

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego analiza treści wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego nie wskazuje na to, by nie odpowiadał on wymogom przewidzianym przez odpowiednio stosowane art. 332, 333 i pozostałe - wymienione w art. 337 kpk. Wszelkie nieprawidłowości w kwestii opisu czynu, okres jego popełnienia i czy jego kwalifikacji prawnej nie mogą być traktowane jako istotne braki postępowania przygotowawczego (tak też postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 kwietnia 2010 r., II AKZ 255/10), a także dokonanie przez Sąd w tym zakresie stosownych zmian, w żaden sposób nie ogranicza prawa do obrony Obwinionego.

Ponadto wskazać należy, iż także konieczność przesłuchania świadka B. L. (przede wszystkim na okoliczność kiedy przekazał Obwinionemu przesyłkę z Sądu, czy wskazał mu termin jej odbioru) nie będzie powodowała w żaden sposób znacznych trudności. Przez pojęcie „znacznych trudności” w doktrynie rozumie się duże trudności, których przewyciężenie wymaga sporego trudu i wysiłku (K. Eichstaedt (w:) Kodeks postępowania karnego. Komentarz, D. Świącki (red.), Warszawa 2018, komentarz do art. 344a kpk. Funkcja przepisu art. 344a kpk sprowadza się do zapewnienia sądowi warunków umożliwiających rozpoznanie sprawy bez zbędnej zwłoki. Skorzystanie z możliwości procesowej, jaką stwarza ten przepis, wchodzi w grę wówczas, gdy uzupełnienie braków postępowania przez oskarżyciela przyczynić się może do przyspieszenia postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2009 roku, SNO 93/08). W orzecznictwie podnosi się również, że nie każde istotne braki postępowania przygotowawczego będą skutkowały cofnięciem sprawy do fazy śledztwa (dochodzenia), a tylko takie, których usunięcie przez sąd meriti byłoby zbyt trudne, powodując w konsekwencji przekształcenie postępowania jurysdykcyjnego w postępowanie przygotowawcze. Chodzi tu w istocie o podjęcie przez sąd czynności pracochłonnych i czasochłonnych, których następstwem byłaby konieczność wielokrotnego odraczenia rozprawy (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 października 2004 roku, II AKZ 738/04). W przypadku braków postępowania, w tym także tych istotnych, sąd rozpoznający sprawę powinien rozważyć możliwość przeprowadzenia dowodów na rozprawie. W orzecznictwie wskazuje się, że nawet jeżeli sąd dostrzeże istotne braki postępowania przygotowawczego, a ich uzupełnienie, głównie

w zakresie dowodów, które nie wymagają poszukiwania, możliwe jest w postępowaniu sądowym, niezbędne jest przy podejmowaniu decyzji kierowanie się zdrowym rozsądkiem, mającym na celu realizację zasady, zgodnie z którą rozstrzygnięcie sprawy powinno nastąpić w rozsądnym terminie (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 stycznia 2008 roku, II AKZ 45/08).

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego dokonanie czynności procesowych obejmujących przesłuchanie jednego świadka nie powinno wiązać się dla Sądu z trudnościami uniemożliwiającymi rozpoznanie sprawy w rozsądnym terminie, bez konieczności wielokrotnego odraczania rozprawy. W związku z powyższym Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.